

Νατάσα Κεσμέτη

ΑΝΕΥ ΣΧΟΛΙΩΝ: ΑΓΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΣΧΑΛΙΝΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΕΣ

1.

Αλλ' ἂν ἐσὺ ἔχεις τὸ κράτος καὶ συμμεγνύης τὶς ἐποχές []
μέσα στὸ τρίξιμο τοῦ τζίτζικα καὶ στὸ ἀναμμα τοῦ πεύκου
πάλι θὰ ρεύση ὁ οἶνος, πὺν τῶρα ἀόριστα
μᾶς στέλνεται ἢ ἀνευωδιά του μὲ τὶς βιολέτες!...

Ὅμως τί κάθομαι καὶ ἀνιστορῶ, σὲ ὥρα τοῦ πάθους,
ἀλλότρια λόγια!... Ὅ,τι κι ἂν λέγω – εἰκόνες,
ἀναμίξ, προφητεῖες μὲ τ' ἀναγνώσματα, κλαυθμηρισμοὶ –
δὲν εἶναι ἀρμόδια!... Δὲ τὸ βαστῶ καὶ θὰ τὸ κράξω· ὅποιον χιτῶνα ὅσο
ποικίλο καὶ ἂν φορῆς, καὶ ὁ μέγας ἥλιος
ὅποια καὶ ἂν αἴγλη σοῦ προσδίνῃ, σὲ ὅποια κελλάρια
πάμπλουτα καὶ ἂν ἔχῃς βουτηχθῆ, ὅμως αἰμάσσεις!...
Πολὺ καλὰ τὴν ξέρω τὴν κατάπαψη καὶ τὸ εἶδος τῆς!
Τί σὲ περίμενε, σὰν γύρισες ἀπὸ τὸν τρύγο!...

Ἔλα στὴν ἐρημιὰ πὺν σὲ συνάντησα δῶσε κηλίδα
τοῦ ἱματίου σου στὰ χεῖλη μὲ περιπάθεια νὰ τὴν στραγγίξω!
Τοῦ πόνου δῶσε κοινωνία στὸ διαβάτη, ὄχι τῆς τρυφῆς!
Θρόμβους πὺν ἀπλώσανε σ' αὐτὸ τὸ ἱμάτιο καὶ τὸ κηλιδῶσαν,
δῶσε τους καὶ κατεύνασέ με – μὴ τοὺς λυπᾶσαι!
Καὶ μετασκεύασε στοῦ ἀμπελῶνα τὰ μονοπάτια
πὺν σὲ συνάντησα, τὸ κούφιο ἐκεῖνο, σὲ ρώση, καὶ τὸ ἄδειο,
πὺν ἢ στέρησή σου γεννοῦν ἐντὸς μου, τῆς ἀρρωστίας...
Κηλίδα τοῦ χιτῶνα σου ἄφες μὲ νὰ γευθῶ
κηλίδες ἄθλιες δικές μου νὰ σβεσθοῦν!
Οὐ φίλημα σοὶ δώσω, καθάπερ ἐκεῖνος
τὸ μόνο πὺν ἔμαθα, εἶναι τῶν ἀρρήτων
καταδότης πλέον νὰ μὴν εἶναι τὸ δὲ μυστήριον,
πὺν μοῦ ἔφθασε ὡς τὶς ἀκοές, δὲν διαλαλῶ –
κρατῶ τοῦ ἑαυτοῦ μου! Καὶ τὴν κηλίδα, πὺν ζητῶ,
τὴν θέλω τοῦ ἑαυτοῦ μου! Καὶ τὴν πλήρη
πὺν προσδοκῶ μὲ σέναν ἔνωση, τὴν προσδοκῶ
γιὰ χαρὴ τοῦ ἑαυτοῦ μου!... Νὰ πιῶ καὶ νὰ βοήσω
πὺν ἔπαθες, πὺν κεντήθης, πὺν λαβῶθης,
πὺν κατάκριτος ἔφθασες μέχρι τὰ κατώτατα τῆς συντριβῆς,
ἐκεῖ ἀψηλὰ στημένος – ἀμπέλι θεόρατο περιπλεγμένο
μὲ κούτσουρο, στὴν πιὸ μεγάλη ἀνύψωση, τότες πὺν ἱερούργει
ὄχι ἱερέας, ὄχι ἐπίσκοπος, ὄχι ὁ τῆς Ρώμης Πρῶτος,
ἀλλὰ ὁ Γεχωβᾶ, σφαγιαστής τοῦ σπλάχνου του ὑπὲς ἀναξίω!...

«Καὶ ἐνῶ ἀπέχη...»

2.

Κοινολογεῖτο ἀπὸ παντοῦ ὁ θεῖος ὁ λόγος
στὰ φανερά: Ἐγγὺς τὸ Πάσχα, ἐτοιμασθήτε!..
Κ' ἦρθε τὸ Πάσχα τῷ ὄντι –
ἀφοῦ τοῦ προηγῆθη
ὁ Μυστικὸς ὁ Δεῖπνος
τοῦ Μεσολογγίου!..

3.

Δὲν εἶναι δάσος, πὺν νὰ προσφέρῃ ξύλο παρόμοιο
Τὸ Ξύλο αὐτὸ δὲν εἶναι διόλου ὕλη ἀπαθῆς.

Ἔχει ψυχὴ – καὶ δείχνει τῆ κάθε τόσο.
Ἐνῶ κατάξερο εἶναι καὶ κομμένο, ὅμως ἀνθεῖ
καὶ μέσα του μυκᾶται καὶ ἀναβράζει χυμὸς σεβάσμιος.

Δὲ θὰ ξετάξω τὸ γιατί ἔφερε λύτρωση τὸ Ξύλο ἐτοῦτο.
Οὐδὲ ποιὰ λύτρωση. Ψυχὴ μου, θέλω μόνο νὰ εὐλογῆσῃς
τὴν οὐσία τοῦ Ξύλου, ὅποθε ἀχτινοβόλησε τοῦ κόσμου ἢ λάμψη!
Καὶ τὴν εὐγένεια πὺν τοῦ ἐδόθη ἓνα πρωί, ὅταν ποτίστη
μέχρι τοῦ βάθους τῶν φλεβῶν ἀπὸ αἷμα ἐξαγοραστικὸ
καὶ ζωογόνο! Ποιὸ βάρος φορτώθηκε! Ποιὸν πόνο
φορτώθηκε!.. Ὁλοῦ τοῦ κόσμου! Τοῦ καθηλώθησαν
ὄλοι οἱ δρόμοι τῆς ἀγωνίας!.. Χαίρε, Σταυρέ, πὺν μὲ ὄλα
μονάχη ἐλπίδα ἐσὺ ἀποβαίνεις στίς ἐρημώσεις!..

«Περὶ τοῦ Ξύλου»

4.

Στείλε
στὸ ἀδειανό μου τραπέζι
τοὺς δικούς μου
ἀπὸ τὰ κατώτατα τῆς γῆς

Ὅρμησες πάνω στὴν φθαρτὴ μας σάρκα
καὶ πέρασες δαχτυλίδι ἀθανασίας
στὸ δάχτυλο πὺν ἔδειχνε τὸ χάος

Ρημάζεται ὁ θάνατος
ἀπὸ τὴν ἀνοιξὴ τοῦ Θεοῦ
ἀνθοβολεῖ στὰ ποτάμια τοῦ κόσμου
ἐλευθερία ἐνδόξων σωμάτων.

Ἄκου τὸ σπαραχτικὸ βογγητὸ
τοῦ Ἄδη
νιάτα αἰώνια δροσίζει ὁ οὐρανός.

«Κυριακὴ Τῷ Πάσχα»